

SPRE CASĂ CU CHARLIE

1

Puteam avea unsprezece ani când s-au întâmplat toate. Nu mai puțin, pentru că îl promisem pe Charlie când împlinisem zece ani, era un ghemotoc negricios, cu botic și șosete albe, tremura din toate mădularele. Crescuse între timp de o jumătate de metru și era iute cum nu mai văzusem vreo ființă. Toate lumea mă întreba de ce-l numisem Charlie, dar n-am spus nimănui că abia văzusem „Campionul” și mi se părea că aduce cu Chaplin la mutră și ochii jucăuși. Nu aveam nici mult peste doisprezece, pentru că exact atunci în blocul nostru s-a mutat o fată care sigur era Albă ca Zăpada și probabil m-am îndrăgostit prima oară, nu-mi păsa că-i plăcea mai mult de Charlie decât de mine, alergam ca nebunii de acasă spre parcul vecin.

La unsprezece ani promisem în dar o bicicletă. O botezasem Charlie. Mai nimeni nu-și botează bicicleta, darămite cu nume de câine! Care nu e nume de câine. Nu-mi păsa.

Multă vreme m-am uitat la bicicletă ca la o minune a lumii, n-aveam curajul să ies singur pe stradă, dădeam rotocoale nesigure în curtea dintre blocuri, abia învățasem să pedalez și mă făceam că n-aud hăhăielile găștii că sunt mai fricos ca o fată de nu ies să mă-ntrec cu ei pe bulevard. Nu prea

înțelegeam, mai ales că toate fetele din gașcă erau de un curaj nebun. La ce naiba ai bicicleta, dacă nu bați orașul cu ea? mă tot întrebau.

Până într-o zi când mi-am luat inima în dinți.

Am ieșit să bat orașul.

Singur.

Locuiam într-un cartier nou, blocuri scunde și blocuri înalte, paralelipiede, cuburi, dreptunghiuri, rareori colțuri rotunde și arcuri de cerc, chiar că te lămureai cum e cu geometria. Printre figurile geometrice, vopsite toate în cenușiu – tomberoane și locuri de joacă pline de nisip, arbori care n-apucaseră să crească, cu crengile rupte de te miri cine, bănci scrijelite cu mășcări, câte o urmă de părculeț în care chiuiiau plozii. N-avusesem niciodată dorința de a bate cartierul cu piciorul, nu-l simțeam al meu, nu-l cunoșteam, nu-mi plăcuse niciodată că mă mutasem dintr-un loc în care îmi aveam prietenii de când mă știam și cel nou mi se părea o hidoșenie, chiar dacă nu era cu nimic mai urât decât altele, nu mă interesau nici parcurile, știam doar drumul spre școală. În ziua când am ieșit cu bicicleta, am luat-o exact în direcția opusă.

Nu era nici țipenie în jur, era miezul zilei, o vipie care îți topea creierii, din asfalt ieșeau năluci de fierbințeală, nu adia fir de vânt, părea că toate viețuitoarele – hămăitoare, cântătoare și vorbitoare – se retrăseseră la umbră. Eram în culmea fericirii, nu se holba nimeni la mine, nu râdea nimeni de stângăcia mea. Nu mi-a fost greu să mă închipui regele asfaltului. Mă gândeam că ar fi bine să mă vadă un regizor și să facă un film adevărat cu regele asfaltului pedalând pe străzile unui oraș topit în arșiță, nimic nu i-ar fi adus mai repede un premiu.

Primele sute de metri am înaintat șerpuiind încet pe lângă trotuar, ca urma lăsată de bou când își golește bășica. Îmi era atât de frică să nu cad, că mi se albiseră degetele de cât de strâns țineam ghidonul. Apoi nu m-am mai gândit că sunt lipsit de experiență și pe neașteptate părcă eram în șa de când lumea. Nu mă mai uitam disperat la un metru în fața mea, ci în lungul străzii. Coteam la stânga și la dreapta, iar la stânga și la dreapta, iar la dreapta și la stânga, străbăteam alei înguste și largi, iar alei înguste și largi, ieșeam în străzi cu mai multe benzi care se revărsau în bulevardul cunoscut, îl evitam, deși nici pe acesta nu prea treceau mașini, parcă se înțeleșeseră cu toții să se ascundă de regele asfaltului.

Treceam din nou pe lângă blocuri paralelipipedice, pătrătoase, înalte și scunde, cenușii, cu băncuțe scrijelite în fața intrărilor, tomberoane, toboganuri și părculețe, tufe de arbuști și arbori cu coroane de umbră firave.

Schimbam ritmul, pedalam ca un câștigător de curse, toate îmi zburau prin fața ochilor și vântul vitezei îmi mângâia tâmplele, încetineam brusc și pluteam pe asfalt, îmbăindu-mă într-o moleșală glorioasă. Înțelegeam treptat cât e de plăcut să fii stăpânul vitezei, stăpânul distanțelor, pe care le înghiți după plac, pe îndelete sau hăpăit, stăpânul drumurilor. Îmi închipuiam ce simt alergătorii de curse care străbat orașe și munți și cât de copleșitoare poate fi senzația mersului pe bicicletă, în comparație cu fuga după o minge pe terenul de fotbal. Îmi aminteam cum îmi povestise bunicul, după ce-mi dăruise bicicleta, cât de mândru se întorsese el din război pe bicicletă și eu strâmbasem din nas, în toate filmele pe care le văzusem soldații reveneau de pe front cântând pe tancuri și în camioane pe

care fluturau steaguri, bicicleta nu putea fi decât a săteanului neinstruit, o disprețuiam. Nu înțelesesem că era mândru că se întorcea în viață, fără beteșuguri.

Eram convins că aș putea descoperi lumea pe bicicletă.

Întotdeauna îmi dorisem să descopăr lumea.

În mai puțin de cinci minute nu mai aveam repere, dar mi-am dat seama târziu. Nu recunoșteam nimic din jur, toate semănau cu locurile din jurul blocului meu, dar erau altele, treceam dintr-o parte în alta, nu se schimba nimic, treceam iar dintr-o parte în alta, străzile erau asemănătoare, dar străine, blocurile identice, dar străine, nici țipenie, nimeni care să-mi spună unde mă aflu. M-am gândit că, dacă mă opresc, nălucile fierbinți ale asfaltului se năpustesc asupra mea și sunt pierdut. Am pedalat în continuare.

Treptat mi s-a făcut frică. Nu știam unde eram, nu știam unde îmi era casa. Am continuat să pedalez, încet, din ce în ce mai încet, de parcă aș fi obosit. Temător. Sigur mi se împăienjeniseră ochii, încă nu mi-era frică, dar simțeam că nu mai aveam mult până să înceapă inima să-mi tremure. Eram singur într-o lume neștiută. Abandonat. Mulți ani mai târziu, am aflat că băieți fără număr trecuseră prin singurătatea aceea, n-avea de ce să-mi fie rușine.

Dar în clipa aceea mi se pusese un nod în gât.

Nu trebuia să plâng.

Nu trebuia să abandonez.

Trebuia să ajung la capăt.

Și atunci l-am văzut în capătul străzii pe Charlie. Făcea salturi în întâmpinarea mea cu botinele lui albe. Brusc s-a oprit, a hămăit scurt, s-a întors pe loc și a luat-o la goană. Am pedalat după el, voinicește. Străzi la dreapta și la stânga, alei înguste și largi, iar străzi la stânga și la dreapta.

M-am trezit în curtea dintre blocuri. Charlie se oprise pe coadă, cu limba roșie atârându-i de un cot.

Pe o băncuță din fața blocului ședea Albă ca Zăpada, citind. A ridicat privirile din carte și mi-a făcut un semn cu mâna. Până atunci trecuse pe lângă mine ca pe lângă un bolovan.

În săptămâna următoare am participat la primul concurs de biciclete al cartierului. I-am întrecut pe toți. Eram regele asfaltului.

2

În anul următor a dispărut Charlie, n-aș fi în stare să spun când anume. Îmi venea greu să cred că se rătăcise în cartier sau în oricare alt cartier, ar fi venit fără doar și poate acasă până la urmă. Nu acceptam că-l lovise vreo mașină ori îl luaseră hingherii. Eram convins că pur și simplu îl furase cineva, prea era frumos. L-am căutat peste tot, pe toate străzile, aleile, fundăturile în care merseserăm împreună, prin toate scuarurile și parcurile, ajunsesem la Dâmbovița și urmasem o vreme cursul apei, până m-am rătăcit în mahalale, mai să pierd drumul înapoi spre casă. Nu l-am aflat pe Charlie nicăieri. Am întrebat pe toată lumea pe care o cunoșteam și pe toată lumea pe care n-o cunoșteam, dar îmi ieșea în cale. Pe urmă n-am mai avut pe cine întreba. Poliția ridica din umeri. Mi se spusese să tipăresc câteva anunțuri, eventual cu o fotografie, să le lipesc pe stâlpi, pe pomi și pe ziduri. Le-am scris cu carioca, n-aveam bani de tipărituri, fără fotografie și am lipit vreo zece. Aproape de fiecare dată când mă străduiam să prind scociul la toate capetele, în spatele meu se strângea o mână

de puști ca să caște gura și să se minuneze ce scris frumos aveam. Degeaba.

N-am vrut să-l înlocuiesc pe Charlie cu niciun alt animal.

Colegii care aveau câine mă compătineau, cei care n-aveau își dădeau coate, neînțelegând de ce mi stătea gândul doar la Charlie. Adelina începuse să-mi trimită bilețele cu fel și fel de prostii pe care le semna *Charlie*. Nu i-am spus niciodată să înceteze, de parcă m-aș fi temut c-o s-o întărat să nu se mai oprească. Oricum, abia dacă schimbam două vorbe cu ea. Dar ea nu se oprea, o dată pe săptămână sau la două săptămâni primeam câte un bilețel, câteva cuvinte, știam că-i de la ea, îi știam scrisul ca pe-al meu, toți din clasă ne recunoșteam scrisul.

Adelina era aproape mai înaltă decât mine, deși de-o vârstă, slăbănoagă, cu părul ca nisipul, lung și drept, retezat egal la capete, ca al pajilor din vechime, cu dinți mari și ieșiți în afară, probabil urâtă, oricum mie nu-mi plăcea defel, îmbrăcată mereu în rochii atât de scurte că nu era nevoie să se aplece prea mult ca să i se vadă chiloțeeii, motiv de hlizeală din partea băieților care credeau că o pot aborda ușor și pe care-i bătea măr la cele mai străvezii aluzii sexuale. Avea o forță de neînchipuit în pumnii și brațele ca niște găteje.

Venise de curând în clasa noastră, din alt oraș, o primiserăm cu brațele deschise, dar era atât de ciudată, că nu știu dacă reușise să-și facă vreun prieten. Se zvonea că părinții ei nu erau părinții ei, ci niște rude și apoi că și rudele astea o cam lăsau în voia sorții și aveau să plece curând înapoi în orașul de unde veniseră, nu-nțelegeam nimic și nici nu ne băteam capul să pricepem. Se zvonea că fusese într-un sanatoriu, nimeni nu știa de ce, nimeni nu

îndrăzneala s-o întrebe. Se mai zvonea că ar fi avut un jurnal în care nota tot ce făceam, unii ziceau că avea să-l publice, deși ne îndoiam cu toții că prostiile noastre ar fi stârnit cuiva interesul. Râdea din te miri ce, avea o privire fixă care ne făcea să ne întrebăm dacă nu greșiserăm cu ceva și o memorie cum nu mai întâlneam niciunul dintre noi: aproape că nu trebuia să învețe, reținea totul din clasă ori dintr-o citire, ne complexa pentru că-i rămânea o groază de timp în care eram convinși că ne urmărește. Ne intrase în cap că ne urmărește pentru că primise un aparat cu care fotografia totul în jur, ne întrebam ce face cu atâtea poze, unde le ține. Pe scurt, era cam ciudată și n-aveam de gând să aflăm mai multe plimbându-mă cu ea de mână prin parc.

Dar nu se lăsa. La un moment dat am răsuflat ușurat. Locuise în bloc cu mine, la altă scară, dar se mutase, nimeni nu știa unde, exact când învățasem să merg pe bicicletă și câștigasem concursul.

Țin minte asta pentru că mă duceam agale spre casă după festivitatea de premiere, mândru și pedalând leneș, cu Charlie țopăind pe lângă mine și în fața blocului mă aștepta Albă ca Zăpada, cu o bicicletă identică, hotărâsem în sfârșit să mergem în parc împreună și-mi bubuia inima de emoție. Atunci m-a strigat din urmă Adelina, apăruse de niciunde, a alergat să mă prindă și mi-a agățat de gât un fel de coroniță din flori de iasomie, era început de vară. M-am oprit lângă trotuar, fără să descalec, o auzeam spunându-mi printre găfâieli că n-apucase să ajungă la timp, că ea făcuse coronița din crenguțe din pomul ei, special pentru mine, și mă tot întreba:

– Îți place? Îți place?

Mi se părea o prostie, mă simțeam caraghios cu coronița aia atârnată de gât, și Albă ca Zăpada

uitându-se uimită la mine, mi-am scos coronița, am atârnat-o de ghidon și Adelina a protestat:

– Dar eu am făcut-o! de parcă n-aș fi înțeleș de prima oară.

Și atunci am luat-o și am atârnat-o de gâtul lui Charlie, care a zbughit-o de îndată fericit spre casă, ușile blocului erau larg deschise și sigur s-a repezit în sus pe scări, spre etajul nostru, cum făcea de fiecare dată. Degeaba l-aș fi chemat înapoi.

– Dar eu am făcut-o! a izbucnit ea. Pentru tine!

– Am înțeleș, pentru mine, am zis.

– Ea n-a fost în stare! a mai strigat.

Pe neașteptate a început să plângă, ochii îi aruncau săgeți și, înainte să apuc să spun ceva, s-a întors pe călcâie și a luat-o la fugă, urlând. Mă simțeam ca dracu'. Sigur că nu m-am mai plimbat în parc cu Albă ca Zăpada. Se uitase scurt și cu milă la mine și-mi spusese cu răutate să mă plimb cu coronița.

Cam tot atunci au început să sosească bilețelele, nu sunt sigur dacă nu cumva puțin mai înainte. Eram invitat ba la ceai, ba la plimbare, ba la film, sau bibliotecă, nici nu mai știu unde, era în toate câte o invitație scurtă, spunea că mă așteaptă la ora cutare. Nu m-am dus niciodată și nici n-am răspuns vreunui bilet. De fapt, nu știu dacă am schimbat cu ea zece vorbe în tot timpul acela.

– Te cam place, îmi spusese cel mai bun prieten și coleg de bancă, el prelua bilețelele ca să ajungă la mine, dar nici el n-ar fi știut să explice ce însemnau ele și ce s-ar fi convenit să fac. Ridicam din umeri.

Iar ea niciodată n-a făcut măcar vreo aluzie că mă așteptase în zadar sau că nu fusesem în cutare loc, că sunt nepoliticos, urâcios, mitocan, nu mi-a aruncat toate vorbele care se spun în cazuri dintr-astea și pe

care le tot auzeam în jurul meu după întâlniri eșuate între puști, o vreme chiar mă uitam cât puteam de atent la ea să văd dacă nu se trădează prin ceva, dar parcă fusese antrenată de cei mai abili spioni să nu se dea de gol prin nimic. Începusem să mă gândesc că-mi fabulează mintea. Și pe urmă m-am obișnuit, mi se părea un joc aiurea pe care n-avea rost să-l bag în seamă, aruncam bilețele și gata.

A continuat povestea asta cât am urmat liceul. Apoi am plecat la o școală de poliție și n-am mai știut nimic de cea mai mare parte a colegilor. N-am mai primit nici bilețele.

La școala de poliție mă duceam cu Charlie, bicicleta.

3

Mă făcusem polițist.

Mi-ar fi plăcut să prind hoți și tâlhari din prima clipă, dar aveam multe de învățat, așa că eram parte din echipe care anchetau fel și fel de daraveli mai mult din birou. În toate meseriile e la fel până răzbați.

Și într-o zi am primit un telefon de la un coleg.

– O cunoști pe una Adelina? m-a întrebat.

M-am gândit. N-o cunoșteam.

– Adelina și mai cum? am întrebat.

Mi-a răspuns, dar nici numele întreg nu-mi spunea nimic.

– Mai gândește-te. Eu zic să vii până aici, mai spuse colegul și-mi dădu o adresă la mama naibii, într-un cartier în care nu mai călcasem vreodată, atât de departe că aș fi ajuns a doua zi dacă încălecam pe Charlie, așa că am luat o mașină, semnând niște hârtii c-o aduc înapoi în aceeași zi.

Pe drum mi s-a aprins un becuț, dar nu vedeam vreo legătură cu Adelina care-mi trimitea bilețele cu zece ani în urmă. Adică în alt secol, în altă eră. Nici măcar nu întrebam de ce ar fi trebuit s-o cunosc.

Când am ajuns la adresa din cartierul îndepărtat, din fața blocului tocmai pleca o ambulanță SMURD, însoțită de un echipaj de poliție. Mai rămăsese însă o mașină de poliție, așa că am urcat la etajul unde mă chemase colegul. Ședea pe o capanea delabrată și nota ceva într-un carnet, ca și cum n-ar fi vrut să uite.

Înainte să-l întreb ceva, am rămas mut, am deschis gura de câteva ori, dar n-am reușit să scot vreun sunet, cu privirile pironite pe pereți. Pe aceștia, de jur împrejur, pe mai multe rânduri, erau numai fotografiile cu mine. Zeci, poate sute. Mari și mici. Neînramate, prinse cu piuneze sau cu scoci. Eu la diferite vârste din școală, dar și de mai târziu, la absolvirea școlii de poliție, în uniformă, cu colegi pe stradă. Nu era nicio îndoială că eram eu. Nu era nicio îndoială că mi le făcuse cineva fără să știu, de parcă m-ar fi urmărit, de parcă ar fi fost obsedat de mine.

– Ce-i cu astea? am reușit să întreb în cele din urmă.

– Tu să-mi spui. Trebuia să te chem să vezi.

– Cine locuiește aici?

– Adelina de care-ți spuneam. Adică a locuit.

– Și care-i treaba cu Adelina asta?

– Pe mine mă-ntrebi? S-a sinucis. Au chemat SMURD-ul, dar n-au mai avut ce să-i facă. A-nghițit un tub de barbiturice. Au găsit-o vecinii, după ce au spart ușa. Urla câinele de-o zi.

– Câinele?

– E un câine în încăperea ailaltă. I-am dat ceva să mănânce și l-am închis acolo ca să putem lucra în

liniște. Până vine o asociație d-aia cu animalele ca să-l ia.

Tot nu-nțelegem. Ce treabă aveam cu toate astea?

– Cum arată Adelina asta? am întrebat.

A stat pe gânduri o vreme. N-o văzuse bine, poate și evitase să se uite, lăsându-i pe paramedici să-și facă treaba. Și eu aș fi procedat la fel, mă deprimă să mă uit la morți. Ceva tot văzuse.

– Cred că e o femeie slăbănoagă, uscată de-a dreptul. O lungană deșirată. Cu părul ca nisipul. Nu știi să spun altceva. Vecinii zic că era tânără, nu mi-am dat seama, mai ziceau că era retrasă și cam ciudățică.

– Adică?

– Parcă știi! Mai spun că de când locuia aici, și sunt ani buni, n-a venit nimeni la ea. Parcă n-ar fi avut pe nimeni.

Mi-a stat pe limbă să-l mai întreb ceva, dar începuseră să ne deranjeze scheunatul din camera alăturată și râcâitul insistent în ușa închisă. Nu încetaseră de când intrasem în casă, dar deveneau tot mai intense.

– De ce nu dai drumul câinelui, dacă tot au luat-o?

– O să-i dau, a spus.

N-a apucat să deschidă bine ușa că mai să-l dărâme o namilă de câine negru, cu labe albe, care a sărit direct la pieptul meu. Nu mârâia, părea fericit. N-am apucat să mă feresc, m-a trântit în fotoliu și-a început să mă lingă. Înlemnisem. Nu mă uitase, deși trecuseră zece ani. Era Charlie. Îmbătrânise, își pierduse agilitatea, îi atârnavu pieile, ochii îi deveniseră apoși, părea nespălat și bolnav, dar era Charlie! Nu crezusem să-l mai văd vreodată. Mi-au dat lacrimile.

– Vrei să-mi spui și mie ce se întâmplă? întrebă colegul meu, după ce-i trecu sperietura.

– E câinele meu. L-am pierdut acum zece ani.

– L-ai pierdut? Nu-ñteleg.

– Nu mai știi. L-am pierdut, mi-a fost furat...

N-a zis nimic o vreme, privindu-ne. Se credea probabil într-o poveste, fără să știe că era chiar într-o poveste.

– Și Adelina asta?

– Mi-a fost colegă de liceu...

– Vrei să-mi spui că n-ai mai văzut-o de atunci?

– Da.

– Și habar n-aveai că stă prin părțile astea?

– Nici măcar nu mai știam de existența ei.

– Și a păstrat toate fotografiile astea, de ce? Sunt și de anul ăsta. Și zici că n-ai văzut-o...

Am ridicat din umeri. Nota ceva în carnetul lui. Știam că va trebui să merg cu el, să povestec la secția lui de poliție tot ce-mi aminteam. Eram dornic s-o fac. Poate-mi explica și mie cineva cum de ajunseseră atâtea fotografii cu mine să umple pereții, cum de Charlie nu se întorsese în atâția ani.

– Pot să iau pozele astea cu mine de pe pereți? am întrebat.

– Poți. N-au nicio treabă cu cazul. Doar dacă n-o să vrea vreo rudă să le păstreze. Mă-ntreb însă ce-or să facă oamenii ăia fantome cu pozele cu tine...

– Și câinele...

– Ce-i cu el?

– Spune-le celor de la asociație să nu mai vină.

– De ce?

– E câinele meu. Îl iau acasă.